

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2013/2014

**Vysokoškolská kvalifikační práce (ateliérová práce)
posudek vedoucího**

Jméno a příjmení studenta: Jana Kulhánková - Schlosserová

Název práce: Vratká společnost

Posudek: Diplomová práce Jany Kulhánkové vychází z myšlenkově zajímavé pozice. Skupina pěti postav vytváří společenství, které není jen symbolem nějaké formy mezilidských vztahů, ale je také zajímavým technologickým pokusem jak aplikovat realistickou fotografii na sochařský tvar. Nejde o nápad použitý na diplomovou práci, ale naopak diplomová práce je završením několika předchozích prací ve kterých s fotografií na soše již pracovala. Také svojí teoretickou práci zaměřila tímto směrem a díky tomu se vyhnula opakování forem a nápadů jiných autorů. Její vratkou společnost tvoří pět velmi zjednodušených postav s obličejem tvořeným skutečnou fotografií. Fotografický portrét je foto cestou nanesený na povrch sochy. Po předchozích pokusech autorka došla k úplnému tvarovému zjednodušení obličeje na hladkou vypouklou plochu bez všech tvarových detailů. Všechny detaily obličeje tvoří jen černobílá fotografie. Těla pěti soch jsou vymodelovaná jako monolity, a tak postavy vypadají jako obrovské kuželky. Na rozdíl od kuželek jejich podstavu netvoří rovná plocha, ale naopak půlkoule, na které se celá figura kymácí. Mohu se jen domnívat, co vratká společnost nemotorně se kývajících postav má představovat. Jde o kinetickou hru nebo o parafrázi současné společnosti reagující na podněty pasivním a předpokládaným pohybem? Nebo je to pokus o rozpohybování velkých hmot či o zvětšení dětských hraček do obludných rozměrů? Vyjdu-li z názvu je vratká společnost spíše sousoším, které diváka zapojuje do hry tím, že má možnost skupinu rozpohybovat. Kývavý pohyb velkých hmot působí jako ohrožující než jako přirozený lidský a tak vratkost je naplněná bez metafory hned ve svém prvním plánu. Kývající velké hmoty ohrožují a vratkost se stává nevyzpytatelnou. Tak jak tomu u sousoší bývá, záleží velmi na tom, kde a v jakých souvislostech bude nainstalováno. Vztahy mezi postavami budou velmi důležité a právě vzdálenosti a rozmístění buď podtrhne důležitost detailu obličeje nebo ho naopak popře. Detaily tím, že jsou vytvořené jen 2 D fotografií, budou při určitém osvětlení úplně setřené nebo naopak velmi výrazné. Považuji za dobré, že sochy důrazně oddělují tvary od fotografie. Tvary zůstávají stále jednoduché i tam, kde je nepokrývá fotografický detail, a tak při osvětlení které například fotografii na povrchu setře, nenaruší se nijak jednoduchá celistvost sochy. V jedné své předchozí práci vyzkoušela u realisticky vymodelované sochy setřít a zjednodušit tvary obličeje a nahradit je fotografickým detailem. Protože to byl hlavní cíl a náplň sochy, dopadla tato socha velmi dobře. V případě sousoší je ale ambice autorky širší a tak správně usoudila, že tento princip nelze v tomto případě použít. Tento způsob práce v sobě nese hned dvě úskalí: tím prvním je zvládnutí náročného technologického postupu nanášení fotografie na povrch sochy, a tím druhým úskalím je překonání touhy nechat se unést nabízenými možnostmi. Důležitý je návrat k tématu a snaha sledovat důsledně myšlenku, kterou chci sdělit, a to i za cenu, že potlačím nové a lákavé formy, ke kterým jsem se dopracoval. Jana Schlosserová se o to úspěšně pokouší, ale protože je instalace sousoší s vytvořením vztahů mezi

jednotlivými sochami podstatnou součástí celé práce, může dojít k zásadní proměně vyznění celé práce po jejím definitivním nainstalování. Hodnotím- li tedy zatím sochy jednotlivě, hodnotím celou práci stupněm A

Michal Gabriel